

Kraków, dnia 21 września 2017 roku

Trybunał Konstytucyjny
ul. Jana Christiana Szucha 12A
00 – 918 Warszawa

Skarżący: Z   W
PESEL

reprezentowany przez radcę prawnego
Adama Kacprzaka (nr wpisu KR-2413)
adres do korespondencji : Adam Kacprzak,
Kancelaria radcy prawnego ul. Walerego
Sławka 3A, 30 – 633 Kraków

Uczestnicy: Sejm RP
Prokurator Generalny

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu Skarżącego jako Jego pełnomocnik, wnoszę o stwierdzenie, że art. 1a ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a) i art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (t.j: Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm. oraz t.j.: Dz.U. z 2014 r. poz. 849, zwana dalej: „**u.p.o.l.**”), w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 roku, w zakresie, w jakim uzależnia zakwalifikowanie gruntów, budynków i budowli podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do kategorii gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (co skutkuje obowiązkiem zapłaty podatku od nieruchomości w wyższej stawce) wyłącznie od faktu prowadzenia przez osobę fizyczną (będącą właścicielem nieruchomości) działalności gospodarczej, a niezależnie od tego czy grunty, budynki i budowle faktycznie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez osobę fizyczną, są niezgodne z :

[1] art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 Konstytucji, z uwagi na to, że zaskarżone przepisy u.p.o.l. stanowią nieuprawnioną ingerencję w konstytucyjnie chronione prawo własności, ponieważ nakładają na podatnika (osobę fizyczną) podatek od nieruchomości w wyższej stawce (jak dla przedsiębiorców), pomimo, iż posiadane przez podatnika nieruchomości nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą;

[2] art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 84 i art. 217 Konstytucji, z uwagi na to, że zaskarżone przepisy u.p.o.l. stanowią nieuprawnioną ingerencję w konstytucyjnie chronione prawo własności, ponieważ – na podstawie regulacji podatkowej uchybiającej zasadzie proporcjonalności i zasadzie poprawnej legislacji – nakładają na podatnika (osobę fizyczną) podatek od nieruchomości w wyższej stawce (jak dla przedsiębiorców), pomimo, iż posiadane przez podatnika nieruchomości nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Na podstawie zaskarżonych przepisów, Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia   maja 2017 roku, sygn. akt   , w przedmiocie podatku od nieruchomości za rok 2014 (dalej: „**wyrok**” lub „**orzeczenie**”), orzekł ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach Skarżącego.

Zdaniem Skarżącego, zaskarżone przepisy u.p.o.l., będące podstawą rozstrzygnięcia Naczelnego Sądu Administracyjnego, naruszają konstytucyjne prawo Skarżącego do :

[1] własności środków pieniężnych poprzez obciążenie Skarżącego obowiązkiem podatkowym, cechującym się nadmiernym fiskalizmem, w efekcie czego Skarżący zapłacił podatek od nieruchomości w zawyżonej wysokości, tylko z tego tytułu, że jako osoba fizyczna, która jednocześnie prowadzi działalność gospodarczą, posiada nieruchomość, pomimo, iż nieruchomość, której jest właścicielem, nie ma jakiegokolwiek związku z prowadzoną przez Skarżącego działalnością gospodarczą.

[2] własności środków pieniężnych poprzez nakładanie obowiązków podatkowych na podstawie regulacji legislacyjnie wadliwej i uchybiającej zasadzie proporcjonalności, w efekcie czego w tożsamym stanie faktycznym (brak faktycznego wykorzystywania nieruchomości w ramach przedsiębiorstwa) Skarżący jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą jest w gorszej sytuacji majątkowej (musi uiszczać wielokrotnie wyższe zobowiązanie w podatku od nieruchomości) niż byłby, gdyby działalności gospodarczej nie prowadził (były zobowiązany do zapłaty podatku od nieruchomości jak za grunty "pozostałe" w niższej wysokości).

Wnoszę o zasądzenie na rzecz Skarżącego kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie

[Stan faktyczny] Skarżący jest właścicielem nieruchomości położonych w N   przy ul.   , składających się z działek o numerach ewidencyjnych   ,   ,   ,   , obręb   . Nabywając przedmiotowe nieruchomości, Skarżący stawał do aktu notarialnego jako osoba fizyczna, a nie osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, ponieważ dokonał zakupu nieruchomości w celach osobistych (jak planował z zamiarem przysporzenia   ), a nie w celach związanych z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą. Działalność gospodarcza prowadzona przez Skarżącego nie jest i nigdy nie była realizowana na terenie przedmiotowych nieruchomości, a nieruchomości nie były lub nie są w jakikolwiek inny sposób związane z prowadzonym przedsiębiorstwem. Działalność gospodarcza Skarżącego dotyczy, w szczególności:

Zakres i charakter (usługi) prowadzonej przez Podatnika działalności gospodarczej powoduje, iż nie było konieczne czy racjonalnie potrzebne wykorzystywanie nieruchomości w celach związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, ponieważ działalność ta opiera się na zdolnościach osobistych Skarżącego, a nie na wykorzystaniu jego majątku, w szczególności nieruchomości. Z uwagi na brak związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, Skarżący nie wprowadził przedmiotowych nieruchomości do ewidencji środków trwałych, ani nie obciąża przychodów z prowadzonej działalności gospodarczej wydatkami związanymi z utrzymaniem lub modernizacją nieruchomości, ani w żaden sposób nie wykorzystuje nieruchomości w ramach przedsiębiorstwa. Nabywając nieruchomości, Skarżący uiszczył podatek od czynności cywilnoprawnych, zamiast podatku od towarów i usług, który to podatek byłby należny jeżeli nieruchomości byłyby nabywane w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez osobę fizyczną. Skarżący nie zmanifestował więc w jakikolwiek sposób – zarówno nabywając nieruchomości, jak i posiadając je przez szereg lat – że posiada nieruchomości w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, ponieważ nie mają one jakiegokolwiek związku z tą działalnością, a stanowią majątek osobisty Skarżącego.

[Wyczerpanie drogi prawnej] Burmistrz Miasta i Gminy N w decyzji z dnia stycznia 2014 roku w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości za rok 2014, ustalił wysokość zobowiązania podatkowego według stawek właściwych dla gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a nie dla gruntów, budynków i budowli określonych jako "pozostałe". Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się Skarżący, który wniósł odwołanie od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy N , wskazując, iż nie posiada nieruchomości jako przedsiębiorca (w ramach prowadzonej działalności gospodarczej), gdyż posiada je jako osoba fizyczna w ramach majątku osobistego. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K , decyzją z dnia sierpnia 2014 roku, utrzymało w mocy decyzję Burmistrza Miasta i Gminy N , wskazując, iż skoro nieruchomości potencjalnie mogą służyć Skarżącemu w działalności gospodarczej, to należy je opodatkować w wyższej stawce. Zdaniem organu odwoławczego, okoliczność, iż nieruchomości nie są wykorzystywane przez Skarżącego w ramach przedsiębiorstwa w danym momencie, nie ma wpływu na wymiar podatku. W ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K , jedynym kryterium uzasadniającym opodatkowanie osób fizycznych w stawce jak przedsiębiorców jest wpis do ewidencji działalności gospodarczej. Skarżący nie zgodził się z powyższą argumentacją i złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K , podnosząc, iż sam fakt posiadania nieruchomości przez osobę fizyczną prowadzącą jednocześnie jednoosobową działalność gospodarczą nie jest wystarczający do zakwalifikowania nieruchomości jako związanej z działalnością gospodarczą i opodatkowania jej wyższą stawką. Wojewódzki Sąd

Administracyjny w K , oddalając – wyrokiem z dnia listopada 2014 roku – skargę, przyznał co prawda, że osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą występują w obrocie w dwojakim charakterze, raz jako osoba prywatna, raz jako przedsiębiorca, niemniej cechy oraz rodzaj prowadzonej przez Skarżącego działalności gospodarczej powoduje, że nieruchomości mogą być wykorzystywane w ramach działalności gospodarczej, więc należy je opodatkować w wyższej stawce. Skarżący, wniósł skargę kasacyjną, zarzucając Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w K , że nie jest uprawniona wykładnia polegająca na przyjęciu, iż grunty, budynki i budowle nabyte przez osobę fizyczną prowadzącą jednocześnie działalność gospodarczą, należy opodatkować w stawce przewidzianej dla gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, nawet w sytuacji gdy nieruchomości nie są częścią prowadzonego przedsiębiorstwa, a stanowią odrębny majątek prywatny osoby fizycznej. Naczelny Sąd Administracyjny – wyrokiem z dnia maja 2017 roku – oddalił skargę kasacyjną wniesioną przez Skarżącego, wskazując, że skoro istnieje realna możliwość wykorzystywania nieruchomości w ramach działalności gospodarczej, to należy takie nieruchomości opodatkować w wyższej stawce.

Od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego środek odwoławczy nie przysługuje, wobec czego orzeczenie to jest prawomocne i ostateczne, a zatem Skarżący wyczerpał przysługujące mu środki zaskarżenia. Orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego doręczono Skarżącemu w dniu 21 czerwca 2017 roku, wobec czego zachowano 3 – miesięczny termin na wniesienie skargi konstytucyjnej.

[Przedmiot skargi konstytucyjnej] Skarżący podnosi, iż inicjując niniejsze postępowanie jego zamiarem, nie jest doprowadzenie do zweryfikowania oceny prawidłowości sposobu stosowania prawa lub ustaleń faktycznych dokonanych przez Organy podatkowe lub Sądy administracyjne w toku rozpoznania sprawy podatkowej, a jest nim wyłącznie zweryfikowanie zgodności z Konstytucją zaskarżonych przepisów u.p.o.l.

Przedmiotem skargi konstytucyjnej są więc przepisy u.p.o.l. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 roku), które zostały zmienione, niemniej – zdaniem Skarżącego – pozostaje to bez wpływu na możliwość poddania ich kontroli przez Trybunał Konstytucyjny, skoro uchylenie aktu normatywnego nie oznacza utraty przez ten akt mocy obowiązującej, ponieważ akt prawny nadal może być stosowany do przeszłych stanów faktycznych.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. *"Grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych"*. Zdaniem Skarżącego, powyższa definicja legalna wraz pozostałymi zaskarżonymi przepisami u.p.o.l. są niezgodne z Konstytucją,

ponieważ uzależniają zakwalifikowanie gruntów, budynków i budowli podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do kategorii gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (co skutkuje obowiązkiem zapłaty podatku od nieruchomości w wyższej stawce) wyłącznie od faktu prowadzenia przez osobę fizyczną (będącą właścicielem nieruchomości) działalności gospodarczej, a niezależnie od tego czy grunty, budynki i budowle faktycznie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez osobę fizyczną będącą ich właścicielem.

Z zastrzeżeniem stanów faktycznych opisanych w zdaniu 2 i 3 definicji legalnej, literalna wykładnia przepisu nakazuje opodatkowanie wszystkich nieruchomości posiadanych przez osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, niezależnie od tego czy konkretne nieruchomości są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej czy też stanowią majątek osobisty osób fizycznych.

Takie rozumienie zaskarżonych przepisów, potwierdza także orzecznictwo Sądów administracyjnych, które twierdzą, że już sama potencjalna możliwość wykorzystania przez podatników nieruchomości w ramach działalności gospodarczej implikuje konieczność zapłaty podatku w wyższej stawce. Judykatura w zasadzie jednolicie wskazuje, że o tym, czy grunty, budynki i budowle podlegają opodatkowaniu stawkami podatkowymi w podwyższonej wysokości decyduje sam fakt posiadania jej przez podmiot legitymujący się statusem przedsiębiorcy, wpisany do ewidencji przedsiębiorców, a nie sposób, w jaki faktycznie jest ona wykorzystywana.

[Zarzut naruszenia art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 Konstytucji] W ocenie Skarżącego, zaskarżone przepisy u.p.o.l., naruszają art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 Konstytucji, ponieważ stanowią nieuprawnioną ingerencję w konstytucyjnie chronione prawo własności, gdyż nakładają na podatnika (osobę fizyczną) podatek od nieruchomości o charakterze sankcyjnym, tylko z tego tytułu, że będąc właścicielem nieruchomości jednocześnie prowadzi działalność gospodarczą, pomimo, iż posiadane przez podatnika nieruchomości nie są faktycznie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Z art. 2 Konstytucji wynika ogólna zasada demokratycznego państwa prawnego, z której wywodzi się w doktrynie zasady pochodne: zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz związaną z nią zasadę pewności prawa. Z nich z kolei wyprowadza się dalsze zasady pochodne, w tym m.in. zasadę prawidłowej legislacji, obejmującą zasadę określoności prawa. W ocenie Skarżącego, zaskarżone przepisy u.p.o.l. są sprzeczne z tymi zasadami, ponieważ nie został spełniony wymóg dostatecznej określoności przepisów, w efekcie czego zaskarżone przepisy u.p.o.l. skutkują nadmiernym fiskalizmem przy ustalaniu opodatkowania podatkiem od nieruchomości osób fizycznych prowadzących jednocześnie działalność gospodarczą. Aby wykazać nadmierny fiskalizm zaskarżonych przepisów, Skarżący przytoczy następujący przykład : osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą w branży zegarmistrzowskiej jest równocześnie właścicielem niezabudowanych nieruchomości. Jedyne zakłady zegarmistrzowski przedsiębiorcy znajduje

się w Krakowie, a niezabudowane nieruchomości położone są na terenie innego województwa. Nieruchomości te zostały nabyte przez rzeczonoego zegarmistrza do majątku osobistego, nie są jakkolwiek wykorzystywane w związku z zakładem zegarmistrzowskim, nie zostały ujęte w ewidencji środków trwałych, zegarmistrz nie obciąża przychodów z działalności kosztami związanymi z utrzymaniem nieruchomości. Na gruncie zaskarżonych przepisów u.p.o.l., co potwierdza orzecznictwo Sądów administracyjnych, z uwagi na sam fakt „posiadania” nieruchomości przez przykładowego przedsiębiorcę – zegarmistrza należy opodatkować wszystkie jego nieruchomości w wyższej stawce podatkowej, bowiem sam fakt prowadzenia działalności gospodarczej o tym przesądza, nawet pomimo, iż niezabudowany grunt położony w innym województwie w żaden sposób nie jest związany z renowacją i sprzedażą zegarów na terenie Krakowa. Czy sama tylko potencjalna możliwość wykonywania działalności zegarmistrzowskiej na niezabudowanej nieruchomości jest wystarczająca dla uznania nieruchomości jako związanej z prowadzonym zakładem zegarmistrzowskim? W przekonaniu Skarżącego nie, ale literalna wykładnia zaskarżonych przepisów, nakazuje taki sposób opodatkowania nieruchomości i tak też orzekają Sądy administracyjne, podnosząc, iż wskazany zegarmistrz może potencjalnie prowadzić na niezabudowanej nieruchomości swoją działalność gospodarczą. O ile bowiem opodatkowanie lokalu przykładowego zakładu zegarmistrzowskiego w Krakowie bezsprzecznie powinno być w wyższej stawce podatkowej, to dla nieruchomości w województwie pomorskim należy dokonać takiej wykładni przepisów, aby przyjąć stawkę podstawową, skoro niezabudowane nieruchomości nie mają związku z działalnością gospodarczą, a jedynie stanowią majątek osobisty osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą. Tak się jednak nie dzieje, ponieważ zaskarżone przepisy u.p.o.l. nie różnicują czy podatnik wykorzystuje nieruchomość w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą czy też nie.

Naruszenie konstytucyjnie chronionego prawa własności Skarżącego, polegało więc na tym, że Skarżący został pozbawiony własności środków pieniężnych poprzez obciążenie podatkiem o charakterze sankcyjnym, pomimo braku uzasadnionych powodów do zastosowania wobec niego wyższej stawki podatkowej, gdyż nie wykorzystywał nieruchomości w celach związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, co uzasadniałoby obowiązek zapłaty podatku w wyższej stawce.

[art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 84 i art. 217 Konstytucji] W ocenie Skarżącego, zaskarżone przepisy u.p.o.l., naruszają art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 84 i art. 217 Konstytucji, z uwagi na to, że stanowią nieuprawnioną ingerencję w konstytucyjnie chronione prawo własności, ponieważ – na podstawie regulacji podatkowej uchylającej zasadzie proporcjonalności i zasadzie poprawnej legislacji – nakładają na podatnika (osobę fizyczną) podatek od nieruchomości o charakterze sankcyjnym (w wyższej stawce), tylko z tego tytułu, że będąc

właścicielem nieruchomości jednocześnie prowadzi działalność gospodarczą, pomimo, iż posiadane przez Skarżącego nieruchomości nie są faktycznie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. W ocenie Skarżącego, zaskarżone przepisy u.p.o.l., są niezgodne z zasadami prawidłowej legislacji, rozumianej jako niepoprawne, niejasne i nieprecyzyjne sformułowanie przepisu, które powoduje niepewność podatników co do ich praw i obowiązków. Nieprecyzyjne sformułowanie przepisu, powoduje stworzenie nazbyt szerokich ram dla organów podatkowych, które muszą niejako zastępować Ustawodawcę w zakresie zagadnień wadliwie uregulowanych. Tak też dzieje się na gruncie u.p.o.l., gdzie pojawiają różne rozstrzygnięcia w tożsamych stanach faktycznych, w efekcie czego część z podatników (osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą) uiszcza podatek od nieruchomości jak za grunty pozostałe, a część jak za grunty związane z działalnością gospodarczą.

Niekonstytucyjność zaskarżonych przepisów wyraża się między innymi tym, iż nie uwzględniają one, że nie każde przecież nabycie rzeczy przez osobę fizyczną będącą przedsiębiorcą ma związek z tą działalnością, ponieważ osoba fizyczna ma możliwość posiadania majątku osobistego niezwiązanego z działalnością zarobkową. Istnieje swoisty dualizm w sytuacji prawnej osób fizycznych, które mogą posiadać nieruchomości jako osoby prowadzące działalność gospodarczą lub w ramach majątku nie wchodzącego w skład przedsiębiorstwa, czego nie uwzględniają zaskarżone przepisy u.p.o.l.. Tak jest i w tym przypadku, ponieważ Skarżący posiada nieruchomości w ramach majątku prywatnego, a nie jako przedsiębiorca, a pomimo to posiadane przez niego nieruchomości są opodatkowane w stawce jak za grunty związane z działalnością gospodarczą. Jeżeli Skarżący miałby wolę nabycia nieruchomości do prowadzonego przedsiębiorstwa, to znalazłoby to swoje odzwierciedlenie w treści aktu notarialnego obejmującego umowę sprzedaży i dalszych czynnościach związanych z ujęciem nabytych rzeczy w ewidencji środków trwałych i obciążaniu przychodu wydatkami związanymi z utrzymaniem nieruchomości. Skarżący jednak nigdy nie manifestował takiego zamiaru, co prowadzi do wniosku, iż włada nieruchomościami jako osoba fizyczna, a nie przedsiębiorca. Skoro Skarżący nie posiada przedmiotowych nieruchomości jak przedsiębiorca, a nabył i utrzymuje nieruchomości w ramach majątku osobistego, to obciążanie go podatkiem od nieruchomości w wyższej stawce, nastąpiło na podstawie przepisów sprzecznych z Konstytucją.

Naruszenie konstytucyjnie chronionego prawa własności Skarżącego, polegało więc na tym, że Skarżący został pozbawiony własności środków pieniężnych poprzez obciążenie podatkiem o charakterze sankcyjnym, pomimo braku uzasadnionych powodów do zastosowania wobec niego wyższej stawki podatkowej, ponieważ nie wykorzystywał nieruchomości w celach związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, co uzasadniałoby obowiązek zapłaty podatku w wyższej stawce.

[Zbędność orzeczenia] W ocenie Skarżącego, nie ma uzasadnionych podstaw do umorzenia postępowania wywołanego wniesieniem niniejszej skargi konstytucyjnej z uwagi na zbędność wydania orzeczenia, ponieważ Trybunał Konstytucyjny nie orzekał w podobnej sprawie. Skarżący ma świadomość, iż przedmiotem rozpoznania przed Trybunałem Konstytucyjnym jest sprawa pod sygnaturą SK 13/15, niemniej zakres zaskarżenia i wzorce kontroli są odmienne. W przywołanej sprawie zarzuty skarżących ograniczają się do rozstrzygnięcia o konstytucyjności przepisów regulujących opodatkowanie nieruchomości współposiadanych przez małżonków, z których jeden prowadzi działalność gospodarczą. W niniejszej sprawie, Skarżący kwestionuje inną treść normatywną zaskarżonych przepisów, odnoszącą się do swoistego dualizmu w sytuacji prawnej osób fizycznych, które mogą posiadać nieruchomości jako osoby prowadzące działalność gospodarczą lub w ramach majątku nie wchodzącego w skład przedsiębiorstwa. W konsekwencji, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w sprawie pod sygnaturą SK 13/15 nie skutkuje zaistnieniem przesłanki *ne bis in idem*, której wystąpienie oznaczałoby konieczność umorzenia postępowania w sprawie ze skargi Skarżącego.

w imieniu Skarżącego

RADCA PRAWNY
Adam Kacprzak
KR-2413

Załączniki :

- [1] odpis decyzji Burmistrza Miasta i Gminy N z dnia stycznia 2014 roku;
  - [2] odpis decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K z dnia sierpnia 2014 roku;
  - [3] odpis wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K z dnia listopada 2014 roku;
  - [4] odpis wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia maja 2017 roku wraz z potwierdzeniem doręczenia w dniu 21 czerwca 2017 roku;
- 1 x pełnomocnictwo procesowe szczególne;
4 x odpis skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami;